

З „Жебрацьких пісень“ Жана Рішпена.

І. Старий заяць.

Сей дід мов заяць с'рий весь,
Що хліба просячи плетесь,
Що нині тут а завтра десь,

Куди йде? Відки? Годі знать.
Хай траф жене, де хоче гнать,
А він шлап-шлап від хат до хат.

Днесь босий, завтра без чобіт,
В руках вишневий бук від літ,
Дальш ніж візник зайде він в сьвіт.

У мріях — миль не лічить зір
По тих шляхах, що тнугь простір
Аж ген там до тих синіх гір,

Що мріють десь в далечині,
Що-ранку дальші, осяйні,
А вечером не ближші, ні.

Так без упину тюна він
Незбутній мрії на здогін
Аж до мети, що зветь ся скін.

Край шляху він колись засле,
Жнець-голод мов стебло зіжне,
Ніхто не сплаче, не зітхне.

В траві простягшись горілиць
Він зорить в небо до зірниць,
Що сяють повні тасминць.

Ах, може там в горі є та
Його надій і мрій мета,
Що тут манить і відліта.

Ах, може пристань там така,
Куди ся чайочка хитка
Свій біг кермує від віка.

Коли в неділю він клячить
Край брами церкви і мовчить,
То серцем в гору він біжить.

О, там обіцяний куток!
Для жебраків без сорочок
Стіл ситий, ложе з подушок.

І певно-ж сей бездомний кміть
Рад скоком в гору полетить,
Хоч зараз мав би к сему хіть?

Як раз! Сей струпішілий пняк,
Сей вязень — пута йому в смак,
Вмирать не хоче! От дивак!

Він плаче, просить і блага,
Гне плечі, шию простяга,
Цілує землю за шага.

Він райських ще не прагне втіх,
В неситих жадощах своїх
Рад земний смакувати гріх.

В барлозі ось без накритя
Він згадує, рад мов дитя,
Всі радощі свого життя.

Як він маленьким ще гуляв,
В якісь дворі притулок мав,
При теплій печі в кухні спав.

Як потім бігав цілі дні
В зелені місяці літні,
Рвав дикі рожі запашні.

Як в марті в барвінковий час
Він в гаю обіймав нераз
Дівочий стан, найкращу з всіх прикрас.

Як щастє дбало на прочуд,
Щоб мав він все тепленький кут
У стирті сїна в зимну лють.

Як иив він сьвіжеє вино,
Як любо в горло йшло воно,
Як борщик смакував давно.

І як то добре швендять скрізь...
Хоч ти чужий, жебрак, не бійсь,
Усякий їсти дасть, надійсь!

Який то люд той добрий є,
Прийме старця в житло своє,
Що сам їсть, те й йому дає.

Нїде, і в небесах мабуть
Не лїпше бідним, як ось тут
На сїй землі! Коб ще добуть

До завтра! — дума бідний дїд.
Не хочеть ся топтати слїд
В той иньший, невідомий сьвіт.

Ах, бо в житю добра так много,
Що дїд сей, пес, жебрак, усього
Жалкує, хоч не мав нічого.

З французького переклав Іван Франко.

